

Arrest

**nr. 40 917 van 26 maart 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 17 februari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 februari 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot het verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan verzoeker ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. COENEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 november 2000 dient verzoeker een asielaanvraag in.

Op 15 maart 2001 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis), op diezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht. Tegen deze beslissing dient betrokkene een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna afgekort: de Commissaris-generaal).

Op 18 april 2002 neemt de Commissaris-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Deze beslissing wordt aan verzoeker ter kennis gebracht op 22 april 2002. Tegen deze beslissing dient betrokkene beroep in bij de Raad van State.

Op 18 maart 2003 dient verzoeker per brief een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9, §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna afgekort: de Vreemdelingenwet).

Op 17 juli 2006 beslist de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken om de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren. Deze beslissing wordt op 29 augustus 2006 aan betrokkene ter kennis gebracht.

Op 3 mei 2007 dient verzoeker per brief opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9, §3 van de Vreemdelingenwet.

Op 18 september 2007 heeft de Raad van State het beroep van betrokkene tegen de beslissing van de Commissaris-generaal verworpen, bij wijze van arrest nr. 174.584.

Op 27 oktober 2009 verklaart Moldavië zich akkoord tot het afleveren van een laissez-passer voor verzoeker.

Op 10 november 2009 nadat betrokkene een gevangenisstraf heeft uitgezeten, beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot teruggedrijving naar de grens en vrijheidsberoving te dien einde.

Op 20 januari 2010 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt diezelfde dag ingetrokken doch later op de dag opnieuw onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt op 1 februari 2010 aan betrokkene ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.05.2007 werd ingediend door :

C.V. (R.R. 078061344371), geboren op (...)1978 te K.

Aussi connu comme:

J.M.

J.T.

J.T.

S.A.

Nationaliteit: Moldavie (Rep.)

Adres: Centre pour Illegaux à Vottem, 1, Rue Visé-Voie , 4041 VOTTEM

In toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 27.11.2000 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands heeft geleerd via cursussen en één attest van Nederlandse taallessen voorlegt, zou worden aanzien als een sympathieke, behulpzame en respectvolle mens die geliefd en gewaardeerd zou worden, de Belgische waarden en normen zou respecteren en zijn dochter volgens de maatstaven van de Belgische maatschappij zou opgevoed hebben, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 18.04.2002 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen, hem betekend op 22.04.2002. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk 1 jaar en minder dan 5 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Bovendien dient hierbij opgemerkt te worden dat hoewel art. 8 EVRM stelt dat het recht op privé-leven door de overheid dient gerespecteerd te worden dat in hetzelfde art. 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Welnu uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene reeds in aanraking is gekomen met de openbare ordediensten omwille van het plegen van strafbare feiten.

Verder beweert betrokkene dat hij van zijn gezin gescheiden zal worden bij een gedwongen terugkeer. Deze scheiding zou veroorzaakt worden door het feit dat betrokkene een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van humanitaire omstandigheden dient in te dienen bij de voor hem bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in Boekarest (Moldavische staatsburgers dienen zich te richten tot de Belgische ambassade te Boekarest) en mevrouw zou zich moeten richten tot de Belgische ambassade of consulaire post in Astana, Kazachstan aangezien betrokkene en zijn levensgezellin verschillende nationaliteiten bezitten. Slechts één persoon het kind zou het kind kunnen meenemen naar het land waar hij of zij staatsburgerschap van heeft.

Wat betreft het element van een gedwongen terugkeer; het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem reeds betekend op 15.03.2001. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kon verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat betrokkene V.C. reeds gescheiden leeft van zijn gezin aangezien zij niet samen verblijven in het centrum voor illegalen te Vottem en dat zijn vrouw volgens het administratieve dossier op datum van 14.05.2007 en 17.11.2009 in staat is alleen te reizen met het kind aangezien zij reeds in Italië verbleven hebben en misschien nog steeds verblijven.

We merken verder op dat de loutere bewering dat slechts één van beide ouders het kind kan meenemen naar zijn of haar land van herkomst en de bewering dat mevrouw en meneer C. geen machtiging hebben om op elkaars grondgebied te verblijven, geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Het is aan betrokkene om minstens een begin van bewijs te leveren dat beide ouders elkaar niet kunnen vervoegen naar hun respectieve ambassades.

Het feit dat er zich geen Belgische ambassade bevindt in Moldavië, maakt eveneens geen buitengewone omstandigheid uit. Betrokkene kan zich tot de Belgische ambassade te Boekarest (Roemenië) wenden om een machtiging tot verblijf aan te vragen.

De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de voor hem bevoegde diplomatieke of consulaire post in Roemenië zou trouwens enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceren indien dit gezin nog samenwoonde, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene is immers meerderjarig en in staat om alleen of met zijn kind te reizen.

De bewering dat betrokkenes kind hier naar school zou gaan en dat deze schoolgang de terugkeer naar het land van oorsprong voor de ouders zou bemoeilijken in verband waarmee betrokkene de Raad van State aanhaalt, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonbaar dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet

in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de scholing van het kind steeds plaatsvond in illegaal verblijf.. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene is die de belangen van het kind heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Daarenboven kan betrokkene gebruik maken van de schoolvakantie teneinde de nodige stappen te zetten om een machtiging tot verblijf aan te vragen op basis van art. 9.2 van de vreemdelingenwet in het land van herkomst. Bovendien willen we ook opmerken dat wij enkel een schoolattest van het kind bezitten waarop staat vermeld dat zij werd ingeschreven in school op 09.01.2006 en dat wij herhaaldelijk om verdere schoolattesten van het kind van betrokkene hebben verzocht (zie administratief dossier op datum van 15.04.2009 en op datum van 18.05.2009). Wij mochten echter geen recente schoolattesten van het kind ontvangen. De vermeende schoolgang van het kind van betrokkene kan bijgevolg niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden.

Daarenboven willen wij graag verwijzen naar de woonstcontrole d.d. 14.05.2007, uitgevoerd door de politiediensten van de gemeente Zwalm en bijgevoegd bij onderhavig verzoekschrift op basis van art. 9§3, en naar een schrijven van het gesloten Centrum te Vottem d.d. 17.11.2009 dat werd toegevoegd aan het administratieve dossier en naar het negatieve woonstverslag van de politie van Zwalm d.d. 20.05.2009 op het laatstgekende adres van moeder en dochter. Uit het document d.d. 14.05.2007 blijkt reeds dat de levenspartner van verzoeker en zijn dochter, met name mevrouw M.C. (R.R. 081072741045) en juffrouw A.V.C. (R.R. 003061516207), ten tijde van de woonstcontrole in Italië zouden verbleven hebben en dat zij bijgevolg geen positieve woonstcontrole kunnen voorleggen.

Op 20.01.2010 werd eveneens een beslissing genomen voor mevrouw C. en haar dochter die zonder voorwerp is verklaard vanwege deze negatieve woonstcontroles.

Uit het document d.d. 17.11.2009, gedateerd twee jaar na de indiening van de aanvraag art. 9§3, blijkt eveneens dat mevrouw M.C. en juffrouw A.C. zich op dat moment in Italië zouden bevinden.

Tenslotte merken wij op dat betrokkene reeds meermaals inbreuken pleegde tegen de Belgische wetgeving. Betrokkene werd op 20.04.2004 en op 23.04.2008 veroordeeld voor inbreuken tegen de verkeerswetgeving. Op 06.07.2009 werd betrokkene opgesloten in de gevangenis van Doornik wegens diefstal. Op 10.11.2009 werd hij door het Hof van Beroep te Bergen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden wegens diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, bij nacht. Mede hierdoor kan hem geen gunstig regeling worden toegestaan."

Op 21 januari 2010 dient verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna afgekort: de Raad).

Op 22 januari 2010 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing bij wijze van arrest nr. 37.415.

Op 25 januari 2010 wordt aan verzoeker een beslissing tot verlenging van opsluiting (tot 24 maart 2010) betekend.

Op 14 februari 2010 wordt verzoeker gerepatrieerd naar Moldavië.

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt de exceptie van belang op.

Zij betoogt dat de afgifte van een verblijfsmachtiging aan verzoeker in België niet meer mogelijk is, nu verzoeker zich niet langer op het Belgische grondgebied bevindt. Verzoeker werd immers op 14 februari 2010 gerepatrieerd naar Moldavië. Aangezien verzoeker een visumplichtig vreemdeling is die in het buitenland verblijft, zal hij hoe dan ook een beroep moeten doen op de bevoegde diplomatieke en consulaire post om de nodige binnenkomstdocumenten te verwerven. Een eventuele vernietiging kan verzoeker dan ook geen voordeel opleveren. Uit het feit dat verzoeker zich op dit moment in het land van herkomst bevindt, volgt automatisch dat er per definitie geen buitengewone omstandigheden zijn op grond waarvan hij niet naar het land van herkomst kan terugkeren om er zijn regularisatieaanvraag in te dienen.

Aangaande zijn belang zet verzoeker uiteen wat volgt in zijn inleidend verzoekschrift:

"Aangezien de bestreden beslissing tot gevolg heeft voor verzoeker dat deze op elk moment het land moet heeft verzoeker een persoonlijk, rechtstreeks en actueel belang om bij huidig verzoek bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van deze bestuurshandeling te vorderen.

Verzoeker is het voorwerp van een repatriëringspoging. Een datum voor repatriatie is nog niet voorzien zijn maar kan elk moment plaatsvinden.

Verzoekende partij kan met deze beslissing niet akkoord gaan en wenst hiertegen aldus een beroep in te dienen middels huidige zending.

Verzoeker geeft blijk van de vereiste hoedanigheid en van het vereiste belang.

De aangevochten beslissing schaadt verzoeker persoonlijk in zijn belang en dit belang is actueel.”

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 14 februari 2010 naar Moldavië werd gerepatriëerd. Dit wordt niet betwist door de raadsman van verzoeker.

Met zijn uiteenzetting zoals weergegeven in zijn inleidend verzoekschrift toont verzoeker geenszins aan dat zijn belang nog actueel is. Een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet zoals het ten tijde van de bestreden beslissing gold, is een uitzondering op de algemene regel van artikel 9, tweede lid van die wet dat een aanvraag om machtiging tot verblijf door de vreemdeling moet worden ingediend via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor het land van herkomst. Wanneer de aanvrager zich nadien in het land van herkomst bevindt, zijn er per definitie geen buitengewone omstandigheden op grond waarvan hij niet naar het land van herkomst kan terugkeren om er zijn aanvraag in te dienen (RvS 1 december 2005, nr. 152 084, RvS 8 mei 2006, nr. 158.412, RvS 1 juni 2006, nr. 159 443, RvS 13 maart 2008, nr. 180 989, RvS 13 augustus 2008, nr. 185 673). De opmerking van de raadsman van verzoeker ter terechtzitting dat hij wel belang had op het ogenblik van het indienen van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zijn belang op het ogenblik van het in beraad nemen van zijn zaak niet maar actueel is. Evenmin maakt verzoeker zijn actueel belang aannemelijk door enerzijds te stellen dat hij in het geval van een vernietiging van de bestreden beslissing een procedure zou kunnen inleiden in kortgeding teneinde een visum af te dwingen en door anderzijds te stellen dat er in Moldavië geen ambassade is. Verzoeker toont hiermee niet aan dat er nog sprake kan zijn van buitengewone omstandigheden op grond waarvan hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen bij de voor hem bevoegde ambassade. Terecht merkt de verwerende partij op dat verzoeker visumplichtig is en zich hoe dan ook tot de voor hem bevoegde ambassade zal moeten richten om een visum te verkrijgen in casu dus de ambassade te Boekarest (Roemenië). Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoeker geen aanvraag zou kunnen indienen bij deze bevoegde ambassade.

Verzoeker toont geen actueel belang aan.

Het beroep tot nietigverklaring is niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU